

Tisztelt hallgatóság, kedves barátaink!

A Sylvester János Protestáns Gimnázium igazgatójaként szeretettel köszöntöm mindnyájukat.

A tanév elején tantestületünkben nagy örömmel fogadtuk Fassang László önzetlen felajánlását, hogy iskolánk javára hangversenyt ad itt, a Zeneakadémián. De ahogy közeledett az időpont, az öröm mellé szorongás is társult: vajon amatőr közönségszervezőkként meg tudjuk-e tölteni ezt a szép és nem is kicsi termet? Hiszen ezzel tartozunk elsősorban a mai estét felajánló művésznek, de mindannyiunk ünnepi hangulatának is; és azon sincs mit titkolnunk, hogy az iskolának az összegyűlő adományok mennyisége sem közömbös. Mikor aztán közvetlenül karácsony előtt látni lehetett, hogy alig van már szabad jegy, és sejthető volt, hogy újév után a későn kapcsolók kisebb rohamára is számítanunk kell, a szorongás felengedett, és átadta a helyét a köszönet és hála újabb hullámának, amely természetesen ismét a mai este művészenek szólt. Hát persze hogy jönnek a zene barátai, hát persze hogy vonzza őket ez a kedves és szerény fiatalember, aki most is szinte ugyanúgy néz ki, ahogy tizennégy évvel ezelőtt, érettségizendő diákként megismertük, aki a befutottak minden nagyképűsége nélkül nyilatkozik a zenéről és önmagáról, pedig azóta a legrangosabb nemzetközi orgonaversenyeken nyert első díjat, s ma, alig harminc évesen az Európa-szerte elismert legkiválóbb orgonaművészek egyike... hát persze. De tegnapelőtt ehhez a hálás és emelkedett lelkiállapothoz - legalábbis számomra - még valami társult. Véletlenül tanúja voltam, amikor legkedvesebb munkatársaim egyike, aki a jegyelosztást kézben tartotta, s az iskola nevében a Zeneakadémiával is tárgyalt, telefonon újságolta Fassang Lászlónak, hogy „megtöltöttük a Zeneakadémiát, már csak néhány kóbor szingli jegyünk van”, majd a vonal túlsó oldaláról a meglepett öröm mondatait tolmácsolta nekem. Akkor erősödött meg bennem az - és remélem, nem áltatom magam - hogy Önök talán nemcsak a muzsika és Fassang László, hanem a Sylvester János Protestáns Gimnázium kedvéért is jöttek el ilyen szép számban ma este; és ami a legjölésőbb érzés ebben az élményben, az az, hogy eszerint az Önök szívében a rokonszenves művésznek, a zenének és a mi iskolánknak együtt van helye.

Én azért kértem szót, hogy ennek az örömnak és a hozzá tartozó köszönetnek hangot adjak. Ezt egy bibliai igével szeretném megtenni, amely már csak egy mondatnyi magyarázatot kíván. A Biblia értékvilágában - a mai közfelfogással ellentétben - a hűség a legmagasabban jegyzett értékek egyike (amit az is mutat, hogy az Isten állandó tulajdonságai között említetik többször is: *„hű az Isten”*) - viszont az emberi viszonylatokban régen is ritka volt, s a bibliai könyvek szerzői ezt is tudták. A nagyjából két és félezer éves mondat az ószövetségi Példabeszédek könyvéből való és így hangzik: *„A legtöbb*

ember talál valakit, aki jó hozzá; de hű embert, azt ki találhat?

„Mi, úgy látszik, találtunk, nem is egyet. Az iskola nevében, azaz a tanárok, munkatársaink és diákjaink nevében köszönöm mind az Önök, mind Fassang László hozzánk való hűségét. Kérem, fogadják szeretettel őt és művésztársait.